

Két ág a szélben

*Két ág a szélben összesimul,
(én nem messze a fűben heverek)
vihár lesz — gondolom s e percben
már riadóznak is a levelek.*

*S két ág ott fönt zizegve lendül,
kacérkodik s mohón egymásba mar,
két karcsú ág, beszédes zsenge,
akiknek ájult násza a vihar.*

*Ó tombolj szél és rázd meg őket,
ha percre is, vadul törj át a fán!
Két árva ág egymásra hajlik —
S ha megpattannak is, megéri tán —*

Jégvirágok

*Figyelted már a halvány jégvirágot,
amint az ablakon kirajzolódik,
s mint trópusok vad erdejét idézi
a föld nyarát, az ősit és valódit?*

*Mint pálmák lombja, csokrosan kibomlik
sok ívelő levél a téli fagyban —
Egy ősi nyár elmúlt, halotti álma
kisért fehér lepelben s mozdulatlan.*

*Oly gazdagon tenyészik, mint a páfrány,
s az ősharaszt, mely csipkésen kirajzott —
S most emlék csak, s mint régi, megfakult kép,
nem őriz színeket, csupán a rajzot.*

*A tél így sóvárogja vissza múltját,
mint agg művész, ki fest, alkot bolondul,
kamaszkorának dús világa hajtja,
de nem jut már a kúsza vázlaton túl.*

Fejfa

*Volt egy fiam —
Gyönyörű!
Szeme oly zöld,
mint a fű,*

*lába, mint a
tücsöké —
S így ugrált
az ég felé.*

*El is érte
oly hamar,
sírása, most
zivatar,*

*s nevetése,
tudom én,
nyári csoda,
verőfény.*

*Hívogat, de
nem megyek,
dolgom van még,
emberek!*

*Hordom még a
keresztet —
S tücsöklábat
növeszték.*